

Capitolul 10

»Isus, ducându-Și crucea, a ajuns la locul, zis al „Căpățânii“, care în evreiește se cheamă „Golgota“. Acolo a fost răstignit; și împreună cu El au fost răstigniți alți doi, unul deoparte și altul de alta, iar Isus la mijloc.« Ioan 19, 17-18

Crima de pe Golgota

Când Pilat a dat pe Isus să-L biciuiască, era numai începutul unui șir de chinuri corporale și sufletești, care își vor avea punctul culminant în moartea lui Isus. Biciuirea a fost însoțită de batjocură îngrozitoare. Evident, numai pentru că voiau să se distreze, acești soldați romani păgâni batjocureau pe Isus. Evanghelistul Matei descrie cele întâmplate în felul următor:

»Atunci Pilat le-a slobozit pe Baraba; iar pe Isus, după ce a pus să-L bată cu nuiiele, L-a dat în mâinile lor, ca să fie răstignit. Ostașii dregătorului au dus pe Isus în pretoriu, și au adunat în jurul Lui toată ceata ostașilor. L-au dezbrăcat de hainele Lui, și L-au îmbrăcat cu o haină stacojie. Au împletit o cunună de spini, pe care I-au pus-o pe cap, și I-au pus o trestie în mâna dreaptă. Apoi îngenuncheau înaintea Lui, își băteau joc de El, și ziceau: „Plecăciune, Împăratul iudeilor!“ Și scuipau asupra Lui, și luau trestia și-L băteau în cap.« (Matei 27, 26-30).

Cu toate că soldații nu aveau niciun motiv să batjocorească pe Isus în felul acesta, în mod evident aveau o mare plăcere s-o facă. Erau oameni aspri, din cauza pedepselor cu moartea la care participaseră. De aceea erau total indiferenți față durerile de care avea parte cel chinuit. În ceea ce îi privea pe ei, Isus era un oarecare fanatic religios, unul din cei mulți, pe seama căruia se puteau distra – așa de crud, cum voiau.

Se părea că întreaga lume complota împotriva Lui. Iudei și păgâni erau în aceiași măsură conștient activi la moartea Sa – da, cu o bucurie răutăcioasă. Pe ei îi interesa să-L vadă murind în cele mai mari chinuri posibile. Cu toate că descrierea chinurilor legate de crucificare ar putea să umple o carte, Scriptura accentuează anumite aspecte ale chinului suferit de Hristos.

Batjocura

Soldații romani nu știau pe cine chinuiau. În ceea ce-i privește, ei chinuiau pe un făcător de rele, unul din cei mulți, deoarece Pilat, conducătorul lor, le-a poruncit s-o facă.

Cu toate că Pilat a dat ordin să biciuiască și să crucifice pe Isus, batjocura îngrozitoare adusă lui Isus lasă să se recunoască răutatea soldaților. Când ei au dus pe Isus înapoi în Pretoriu, conștient au făcut ca batjocura adusă Lui să devină un spectacol la care se putea distra mulțimea batjocoritoare. Acțiunile gălăgioase au atras pe toți soldații din garnizoană, deveniți curioși.

O cohortă romană era constituită din șase sute de soldați. Acești soldați erau staționați în cetatea Antonia (de unde puteau să supravegheze muntele Templului dinspre partea de nord). Era vorba de o unitate de elită sub comanda vornicului, care trebuia să mențină pacea, care era așa de instabilă în această zonă periculoasă a imperiului roman. Cu toate că romanii au recrutat soldați din toate regiunile cucerite, iudeii au fost scutiți de serviciul militar, așa că membrii acestei armate erau exclusiv păgâni. Este vorba probabil de membri ai trupelor siriene, deoarece sirienii vorbeau limba aramaică – un lucru foarte important pentru Ierusalim. Unii dintre acești soldați au aparținut fără îndoială acelei grupe care a prins pe Isus în noaptea trecută în grădina Ghetsimani. Cu toate acestea, cunoștințele lor cu privire la persoana Lui au fost foarte limitate. În ceea ce îi privea, El era unul din mulții fanatici religioși care tulburau pacea și creau probleme trupelor de ordine romane. Fără îndoială soldații au presupus că le era permis să-L batjocorească și să-L

chinuiască cum vor ei. Întemnițații romani condamnați erau în privința aceasta priviți ca animalele sălbatice libere, atâta timp cât nu erau omorâți, înainte ca să fie executată sentința propriu-zisă – răstignirea. Cu toate că maltratarea din partea soldaților nu era probabil motivată de ura personală față de Isus, totuși faptele lor s-au dovedit foarte rele. Soldații știau ce să facă cu ocazia acestor batjocuri, căci participaseră la multe execuții. Rareori era însă prezentă o mulțime care se desfăta la cele ce aveau loc. Ei se hotărâseră să se folosească pe deplin de această ocazie.

Înainte ca Isus să fie dus înaintea lui Pilat, L-au bătut de mai multe ori și L-au lovit pe obraz. Din cauza aceasta fața Lui a fost fără îndoială umflată și sângerândă. După ce L-au biciuit, spatele Lui a fost tot numai răni sângerânde, iar mușchi nu-și mai împlineau funcțiunile. Când L-au dezbrăcat de hainele Lui, ca să-L îmbrace cu haina confecționată pentru El, aceste răni au durut și mai mult. Că L-au dezbrăcat, înseamnă că a fost complet gol, având numai haina de batjocură pe care I-o făcuseră. Aceasta era probabil confecționată dintr-o manta veche a unui soldat – probabil o parte din uniforma unui soldat lăsat la vatră. (În limba greacă se folosește aici cuvântul *chlamus*, și înseamnă o manta a unui soldat, în timp ce în Luca 23, 11 »haina strălucitoare« folosită de Irod este redată prin cuvântul *esthes*.) Cu toate că evanghelistul Matei spune că haina era stacojie, evanghelistul Marcu și Ioan o descriu ca fiind de purpură (Marcu 15, 17; Ioan 19, 2). Aceasta arată că este vorba de o manta militară decolorată. Probabil că soldații nu au putut găsi altceva care să amintească de purpură (un indiciu la demnitatea regală).

Scopul lor era să batjocorească pe deplin dreptul Lui de Împărat. În acest scop au împletit o cunună de spini. În timp ce cezarul purta o cunună de lauri, spinii reprezentau o parodie cumplită a acestui obicei. Este vorba de spinii cei mai lungi și ascuțiți care se găseau în acele ținuturi. În Ierusalim cresc multe feluri de mărcinișuri, unele din ele au spini de până la 5 centimetri lungime în formă de cârlig. Aceștia au pătruns adânc în pielea capului, atunci când I-au apăsă cununa de spini pe cap.

Trestia în mână a fost o altă încercare de a batjocori dreptul Său de Împărat. Trestia reprezenta sceptrul, era însă numai o imitație sărăcăcioasă și deplorabilă a toiagului de domnitor, pe care îl purta cezarul în timpul ceremoniilor statale.

Tăcerea lui Isus i-a întărit probabil în părerea lor, că El era numai un excentric. Ei și-au exprimat disprețul profund față de El, prin aceea că au simulat că Îi aduc onoarea care se cuvine unui împărat. Cu toate că au îngenunchiat înaintea Lui au zis plini de batjocură: »Plecăciune, Împăratul iudeilor!« După aceea L-au scuipat – așa cum au făcut mai înainte preoții iudei -, unul din soldați I-a luat trestia din mână și L-a bătut cu ea pe cap. Cu toate că trestia nu se aseamăna nici pe departe cu un sceptru, era așa de tare, că durerile pricinuite de lovirea capului deja rănit erau mari. Evanghelistul Ioan relatează că ei L-au lovit și cu mâinile (Ioan 19, 3). Prin aceasta se înțelege că ei L-au lovit cu palmele, batjocorindu-L din nou.

Pe ei îi interesa aclamarea din partea mulțimii curioase. Și probabil că mulțimea la rândul ei voia ca faptele îngrozitoare să continue. Soldații nu aveau nici măcar cea mai mică idee, cine era cel ce stătea înaintea lor. Da, El este Împăratul împăraților și va domni în curând peste lume. Dar adevăratul lui sceptru nu este o trestie, ci un toiag de fier (Psalmul 2, 9; Apocalipsa 19, 15). Va veni ziua când, așa cum zice Scriptura, El va fi Dumnezeu, care Își va bate joc de atei:

»Cel ce șade în ceruri râde, Domnul Își bate joc de ei. Apoi, în mânia Lui, le vorbește, și-i îngrozește cu urgia Sa, zicând: „Totuși, Eu am uns pe Împăratul Meu pe Sion, muntele Meu cel sfânt.“« (Psalmul 2, 4-6).

Dacă I-ar fi cunoscut identitatea, nu ar fi ajuns niciodată la gândul, să-L trateze ca în cazul mai dinainte.

Dar Isus tăcea. Despre El se spune: »Când era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri; și, când era chiunuit, nu amenința, ci Se supunea dreptului Judecător« (1 Petru 2, 23). Deoarece Isus știa că

toate acestea erau cuprinse în planul lui Dumnezeu cu privire la El, le-a suportat de bună voie, cu răbdare și calm.

Rușinea

»Dupăce și-au bătut joc astfel de El, L-au dezbrăcat de haina stacojie, L-au îmbrăcat cu hainele Lui, și L-au dus să-L răstignească.« (Matei 27, 31). Cel ce era condamnat la moarte pe cruce era în mod obișnuit constrâns să poarte o tăbliță legată de gât, pe care era scrisă vina, din cauza căreia era condamnat. Aceasta aparținea umilirii îngrozitoare, care se aducea conștient celor care urmau să fie crucificați (compară cu Evrei 12, 2; 13, 13). Erau plimbați pe străzi și constrânși să meargă într-un convoi public, ca astfel umilirea pricinuită de acest spectacol să ajungă la culme.

La aceasta se adăuga, că ei trebuiau să-și ducă singuri crucea, până la locul execuției. La această practică S-a referit Isus într-una din lucrările Lui de la început, când a zis ucenicilor Săi: »Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine însuși, să-și ia crucea, și să Mă urmeze.« (Marcu 8, 34) Unii au spus că victimele romane au fost constrânse să poarte numai bara transversală (cunoscută sub numele de *patibulum*), care mai târziu era prinsă de stâlpul fixat deja în pământ. Din Scriptură se deduce că Hristos a dus crucea întregă. O cruce romană, pe care se răstigneau un om matur, cântărea în jur de 100 kg – ceea ce în condiții normale era o greutate deosebit de mare pentru un om. Dacă persoana respectivă era slăbită, așa cum a fost Isus, era imposibil ca o astfel de povară să fie dusă din Pretoriu până la locul răstignirii, în afara zidurilor Ierusalimului.

Da, evanghelistul Matei relatează că Isus a avut nevoie de ajutor, când Și-a dus crucea: »Pe când ieșeau afară din cetate, au întâlnit pe un om din Cirene, numit Simon, și l-au silit să ducă crucea lui Isus« (Matei 27, 32). Cel puțin patru soldați – așa-numitul „centurion“ – însoțeau victima până la locul sacrificiului. Din cauza pașilor tot mai înceți ai lui Isus, se pare că soldații au devenit nerăbdători și au silit pe Simon să ducă crucea lui Isus.

Deoarece Isus era așa de epuizat, este de înțeles. Să ne gândim că ziua anterioară a fost foarte grea pentru El. Da, ucenicii Lui nu au fost nici măcar în stare să rămână treji, când Isus se ruga în grădină. Însă acesta a fost *începutul* chinurilor nemăsurabile ale lui Isus. În timp ce se ruga, în înfrustrarea și necazul Lui a transpirat realmente sânge. Apoi a fost prins și mereu lovit, fără ca să poată dormi câtuși de puțin în noaptea aceea. După aceea a fost din nou lovit și biciuit în stilul romanilor. Au urmat alte lovituri și batjocuri. După ce ore în șir a fost chinuit în modul cel mai oribil și a pierdut mult sânge și a suferit un șoc, nu este de mirare că a fost prea slab, ca să ducă o cruce de ca. 100 kg până pe Golgota.

Chiar și după ce Simon l-a dus crucea, Isus a fost evident prea slab, ca să poată merge fără ajutor. În evanghelia după Marcu 15, 22 (»Și au dus pe Isus la locul numit Golgota«), pentru »au dus« se folosește în limba greacă o expresie care arată că El a putut să parcurgă drumul numai sprijinindu-Se pe alții. Probabil că mersul l-a creat probleme deosebite, așa că pe tot drumul a avut nevoie de ajutorul soldaților.

Simon din Cirene nu era unul care nu avea ce să facă și care privea curios în jur, așa cum făcea restul mulțimii care batjocorea pe Isus. În evanghelia după Marcu se spune: »un trecător, care se întorcea de la câmp« (capitolul 15, versetul 21). Când Isus a ieșit din cetate, Simon se întorcea tocmai de la câmp. Sub călăuzire divină el s-a găsit la timpul potrivit, la locul potrivit, ca să poată ajuta lui Isus.

Cirene era o cetate africană situată pe țărmul Mării Mediteraneene – în Libia de astăzi. Acolo exista o comunitate iudaică mare, Simon fiind probabil un pelerin iudeu, care a făcut călătoria lungă de la Cirene la Ierusalim, ca să vină la sărbătoarea de Paște. Marcu îl identifică ca fiind tatăl lui »Alexandru și al lui Ruf« (versetul 21). Deoarece Marcu a scris probabil din Roma în jurul anului 50 după Hristos, Alexandru și Ruf erau probabil credincioși, cunoscuți în Adunarea de acolo. (Apostolul Pavel a transmis salutări lui »Ruf, cel ales în Domnul, și mamei

lui ...« - Romani 16, 13. Dacă acesta este același Ruf ca cel din evanghelia după Marcu, atunci mama lui era soția lui Simon.) Faptul că Simon este amintit în toate cele trei evanghelii sinoptice arată că viața lui de mai târziu era cunoscută scriitorilor evanghelilor. Aceasta dovedește fără îndoială că el a crezut mai târziu în Hristos. Cu toate că cu siguranță nu i-a plăcut să ducă crucea unui criminal condamnat, această ocazie i-a netezit drumul spre viața veșnică.

Când Hristos se afla pe drumul spre Golgota, El a dat ultimul Său mesaj. Evanghelistul Luca scrie în felul următor despre aceasta:

»În urma lui Isus mergea o mare mulțime de norod și femei, care se boceau, își băteau pieptul, și se tânguiau după El. Isus S-a întors spre ele, și a zis: „Fiice ale Ierusalimului, nu Mă plângeți pe Mine; ci plângeți-vă pe voi înșivă și pe copiii voștri. Căci iată vor veni zile, când se va zice: „Ferice de cele sterpe, ferice de pântecele care n-au născut, și de fâțele care n-au alăptat!“ Atunci vor începe să zică munților: „Cădeți peste noi!“ Și dealurilor: „Acoperiți-ne!“ Căci dacă se fac aceste lucruri copacului verde, ce se va face celui uscat?“« (Luca 23, 27-31).

În acest mesaj este o referire la cartea prorocului Osea 10, 8 (»Și vor zice munților: „Acoperiți-ne!“ Și dealurilor: „Cădeți peste noi!“«). Ele conțin o atenționare serioasă cu privire la o catastrofă care va veni. Deoarece în timpul acela nașterea copiilor era considerată cea mai mare binecuvântare divină pentru o femeie, afirmația »Ferice de cele sterpe, ferice de pântecele care n-au născut, și de fâțele care n-au alăptat!« a fost făcută numai pe baza catastrofelor sau a nenorocirilor mari, care urmau să vină.

Copacul verde reprezenta un timp de belșug și de binecuvântare, în timp ce copacul uscat era simbolul timpurilor de necaz. Mesajul lui Isus era clar: ce va veni peste popor în timpurile rele, dacă în timpurile de binecuvântare avea loc o astfel de tragedie? Ce vor face romanii celor ce se vor răscula din poporul iudeu, dacă ei crucifică un Om, care după mărturia lor proprie nu a făcut nimic rău? Hristos S-a referit la evenimentele care vor avea loc, la mai puțin de trecerea unei generații de oameni - în anul 70 după Hristos, când armata romană a asediat Ierusalimul, a distrus complet Templul, nimicind mii de cetățeni iudei și crucificând pe mulți dintre ei. Hristos a vorbit mai dinainte despre nimicirea în masă (compară cu Luca 19, 41-44). Deoarece El știa că se apropia această catastrofă și că unii din oamenii care Îl însoțeau și copii lor vor suferi din cauza aceasta, sufletul Lui a fost deosebit de împovărat pe drumul spre cruce.

Blestemul

Crucificarea era din punctul de vedere al unui iudeu o formă de execuție foarte oribilă. Era același lucru, cu atârarea pe lemn a unui condamnat așa cum este descrisă în Deuteronom 21, 22-23: »Dacă se va omorî un om care a săvârșit o nelegiuire vrednică de pedeapsa cu moartea, și l-ai spânzurat de un lemn, trupul lui să nu stea noaptea pe lemn; ci să-l îngropi în aceiași zi, căci cel spânzurat este blestemat înaintea lui Dumnezeu, și să nu spurci țara pe care ți-o dă de moștenire Domnul, Dumnezeul tău.« După legea mozaică, toate execuțiile trebuiau să aibă loc în afara zidurilor cetății (Numeri 15, 35; compară cu Evrei 13, 12).

Practica romanilor în această privință era însoțită de alte gânduri. Ei urmăreau ca toate crucificările să aibă loc în apropierea drumurilor mari, ca să fie siguri, că moartea celui condamnat va deveni o scenă publică pentru cât mai mulți trecători. De aceea Isus a fost crucificat în afara cetății, dar într-un loc bine ales. L-au ales cu multă atenție, pentru ca execuția să devină un spectacol public.

Locul unde a fost crucificat Isus se numește Golgota. *Calvaria* era forma latină a expresiei greacă întâlnite în textul biblic: *kranion*, »căpățână« (compară cu Luca 23, 33). Denumirea corespunzătoare în limba arameică este Golgota, care de asemenea înseamnă »căpățână«. Niciunde în Scriptură acest loc nu este denumit deal. Dimpotrivă, în general se presupune că este

vorba de o stâncă ieșită în relief, de o ridicătură, respectiv de o cupă, care la exterior se aseamăna cu o căpățână. Există un astfel de loc în imediata apropiere a porții de nord din zidurile Ierusalimului, cunoscută sub denumirea „muntele calvarului lui Gordon“ (după Charles Gordon, un general englez – 1833-1885 -, și la aceasta se referă tradiția; remarca traducătorului). Se poate vizita și astăzi și se poate constata că se aseamănă foarte mult cu un cap de om.

Evangelistul Matei scrie: »Când au ajuns la un loc numit Golgota, care înseamnă „Locul căpățânii“, I-au dat să bea vin amestecat cu fiere; dar când l-a gustat, n-a vrut să bea« (Matei 27, 33-34). Înainte ca soldații să-L bată în cuie pe cruce, i-au oferit această băutură amară. Prin »vin« se înțelege »oțet«. »Fierea« arată că era o băutură amară. În evanghelia după Marcu 15, 23 se spune că este vorba de smirnă, folosită ca anestezie. Probabil că soldații i-au oferit-o, din cauza efectului anestezie, înainte ca să-I bată cuiele în carne. Când Isus a gustat și a constatat despre ce este vorba, a scuipat-o afară. El nu a vrut să anestezieze simțurile Lui. El a venit la cruce, ca Acela care a purtat păcatele. De aceea a vrut să simtă tot efectul păcatului luat asupra Lui și să suporte toate chinurile pricinuite de el. Potrivit voiei Tatălui, trebuia să bea un pahar mult mai amar decât fierea conținută în smirnă. Acest pahar voia El să-l bea complet, fără să fie sub influența narcoticelor. Inima Lui a fost, ca și mai înainte, pe deplin hotărâtă să facă voia Tatălui. Nu a voit să anestezieze simțurile Lui, ci conștient să înfăptuiască toată lucrarea.

Când I s-a dat oțet amestecat cu fiere, s-a împlinit o profeție mesianică cuprinsă în Psalmul 69, 19-21:

Tu știi ce ocară, ce rușine și batjocură Mi se face; toți protivnicii Mei sunt înaintea Ta. Ocară îmi rupe inima, și sunt bolnav; aștept să-i fie cuiva milă de Mine, dar degeaba; aștept mângâietori, și nu găsesc niciunul. Ei îmi pun fiere în mâncare, și, când Mi-e sete, îmi dau să beau oțet.

Durerea

Textul biblic continuă cu cuvintele: »După ce L-au răstignit ...« (Matei 27, 35). Răstignirea era un fel de execuție, pe care romanii au învățat-o de la perși. Ea a fost practică înaintea de perioada romanilor în Fenicia, Cartagina și în Egipt. Originea ei pare să fie însă în Persia. Perșii credeau că pământul, focul și apa sunt elemente sfinte și toate metodele de execuție tradiționale ar profana elementele sfinte. De aceea au inventat o metodă de crucificare a victimelor, prinzându-le de un stâlp. Prin aceasta victimele erau ridicate de pe pământ și rămâneau atârinate până mureau. Civilizațiile de mai târziu au inventat metode noi de crucificare, Roma aplica mai multe metode. Pe timpul lui Hristos crucificarea s-a impus ca fiind cea mai mult practică metodă de execuție în tot imperiul roman. Ea era folosită frecvent în Iudeea, ca să dea un exemplu public celor răzvrățiți și răsculați. Potrivit istoricului Joseph, guvernatorul roman din Siria, Quintilius Varus, a dispus după moartea lui Irod cel mare crucificarea a două mii de bărbați, pentru ca să înăbușe o răscoală. Joseph relatează că Titus, la asedierea Ierusalimului în anul 70 după Hristos, a omorât așa de mulți oameni, că nu mai era lemn pentru a face cruci și nu se știa unde să-i mai pună. Până în timpul lui Isus, Roma a dispus crucificarea a peste treizeci de mii de victime din Ierusalim și din jurul Ierusalimului. De aceea priveliștea oferită de crucile pe care atârnavă morți în Ierusalim și în jurul Ierusalimului era ceva de toate zilele – un fapt care amintea de brutalitatea romană.

S-au făcut unele presupuneri cu privire la crucificarea lui Isus. Niciuna din relatările evangheliilor nu dă detalii cu privire la metoda folosită în cazul Lui. Putem însă deduce unele informații din detaliile amintite în trecut. Să considerăm afirmația lui Toma, făcută după Paște înaintea ucenicilor (»Dacă nu voi vedea în mâinile Lui semnul cuielor, și dacă nu voi pune degetul în semnul cuielor ... nu voi crede« - Ioan 20, 25). Din aceasta rezultă că Hristos a fost prins în cuie pe cruce, și nu a fost numai legat cu curele, așa cum se practica uneori. În

Evanghelia după Matei 27, 37 se spune, că vina Lui a fost scrisă »deasupra capului«. Din aceasta deducem că forma crucii, pe care El a fost pironit, era cunoscuta *crux imissa*, la care vârful stâlpului vertical trecea peste *patibulum*. Deci nu este vorba de crucea lui Anton, deseori folosită, un stâlp în formă de T.

Din relatările seculare despre crucificare din timpul lui Isus putem deduce unele detalii cu privire la felul în care mureau victimele. Prin urmare Hristos a fost prins în cuie pe cruce, pe când crucea era întinsă pe teren. Cuiile de fier folosite erau lungi și ascuțite – asemenea cuielor folosite astăzi la traversele de cale ferată, însă mult mai ascuțite. Cuiile trebuiau bătute prin articulația mâinii (și nu în palme), deoarece nici tendoanele și nici structura oaselor nu putea să preia greutatea corpului. Dacă cuiile s-ar fi bătut prin palme, ele ar fi sfârtecat carnea dintre oase. Cuiile care erau bătute în articulația mâinii sfărâmau osul carpian și rupeau tendoanele carpiene. Prin construcția lor însă, încheieturile mâinilor puteau să preia greutatea corpului. Când cuiul pătrundea în încheietura mâinii, rănea nervul senzomotor al brațului intermediar și dădea naștere la dureri mari în ambele brațe. În cele din urmă a fost bătut un cui prin ambele picioare – câteodată chiar și prin tendonul lui Ahile. Cu toate că niciuna din rănilor cuielor ca atare nu au pricinuit moartea, ele pricinuiau dureri care deveneau tot mai mari, cu cât victima atârna mai mult pe cruce.

După ce victima a fost prinsă în cuie, mai mulți soldați ridicau încet crucea. Vârful de jos al stâlpului crucii îl lăsa să aluneca în groapa adâncă prevăzută pentru aceasta. După ce crucea cădea cu o lovitură înfundată în această groapă, victima simțea imediat toată greutatea corpului ei, care era ținută numai de cuiile din încheietura mâinilor și din picioare. Aceasta dădea naștere la dureri mari în tot corpul, chiar până în măduva oaselor, căci încheieturile cele mai importante se rupeau deodată din poziția lor naturală. Probabil că Hristos S-a referit profetic la Psalmul 22 – un Psalm care descrie suferințele de pe cruce: »Am ajuns ca apa, care se scurge, și toate oasele Mi se despart« (versetul 14).

Romanii au desăvârșit tehnica crucificării, ca să mărească la extrem chinurile. Ei au știut cum puteau să prelungească starea îngrozitoare, fără ca victima să cadă în nesimțire, ceea ce ar fi putut duce la alinarea durerilor. Victima crucificată era cuprinsă permanent de amețală, febră, sete mare, convulsii și de dureri permanente ca lovituri de ciocan în tot corpul. Lipsa de somn, foamea, uscarea țesuturilor și progresarea infecției rănilor aveau efecte grave asupra corpului și duhului victimei, în timpul cât se prelungea crucificarea – în mod obișnuit până la trei zile. Sentimentul deznădejdiei totale, rușinea de a fi pus în public și starea de înrăutățire permanentă a corpului traumatizat făceau chinurile insuportabile. Un autor a scris:

„Ținuta nenaturală făcea ca fiecare mișcare să devină un chin; arterele rupte și tendoanele sfârtecate pulsau cu dureri permanente; rănilor, infectate de starea descoperită, deveneau arzătoare; arterele – în mod deosebit la cap și la stomac – se umflau sub presiunea sângelui stăvilat; și în timp ce fiecare chin în parte creștea, se adăuga chinul pricinuit de setea arzătoare; toate aceste complicații fizice dădeau naștere la o excitație lăuntrică și de frică, care făceau ca moartea – acest dușman necunoscut, de a cărui apropiere oamenii tremură cel mai mult – să apară ca o eliberare scumpă și de dorit.” (Frederick Farrar, *The Life of Christ* – Dutton, Dover: Cassell&Co., 1897, pagina 440).

Cezarul Tiberius a preferat crucificarea ca metodă de pedeapsă, deoarece ea prelungea chinul victimei, fără ca ea să aibă perspectiva morții rapide. Deoarece moartea era un blestem, după părerea lui, orice execuție care nu producea multe chinuri victimei, *înainte* de a muri, nu era nicio pedeapsă.

Moartea celui crucificat avea loc în mod normal prin sufocare treptată. Corpul victimei era într-o stare de atârname, așa că diafragma se încorda foarte tare. Pentru a putea respira, victima trebuia să se înalțe cu ajutorul picioarelor, în felul acesta diafragma se elibera puțin. Ca urmare a epuizării, a durerilor mari, respectiv a lipsei puterii mușchiulare, în cele din urmă victima nu mai putea face nimic, și murea din cauza lipsei de oxigen. Truman Davis, un medic, care a studiat urmările corporale ale crucificării, descrie cum acestea ar fi putut arăta în cazul lui Isus:

„Brațele obosesc, valuri mari de convulsii străbat musculatura, care se transformă în dureri groaznice, nemiloase. Aceste convulsii fac ca Isus să nu se mai poată ridica. Atârând în brațe, musculatura pieptului se întărește și musculatura organelor interne își pierde funcțiunile. Aerul poate fi inspirat, dar nu mai poate fi expirat. Isus se forțează să se ridice, ca să poată inspira cel puțin încă o dată. În cele din urmă bioxidul de carbon stagnează în plămâni și în artere. Convulsiile cedează, așa că se poate puțin ridica, ca să expire și să inspire puțin aer ...

Urmează ore de dureri cumplite, cicluri de zvârcolire, convulsii care rup mădulele, accese de sufocare, dureri arzătoare, când se desprind țesuturile de pe spatele lui rănit, în timp ce se mișcă pe stâlpul aspru al crucii. Apoi începe a doua luptă de moarte – o durere înțepătoare, adâncă în piept, când pericardul se umple încet cu ser și începe să apese pe inimă.

Proape a trecut totul. Pierderea lichidului țesuturilor a atins punctul critic. Inima comprimată luptă să pompeze în țesuturi sângele greu, vâcos. Plămâni chinuți fac o încercare deznădăjduită, gâfâind să primească puțin aer. Țesutul uscat trimite un flux de excitație spre creier.” (»The Crucifixion of Jesus: The Passion of Christ from a Medical Point of View«, Arizona Medicine, Vol. 22, Nr. 3, Martie 1965, pagina 183-187)

După ce picioarele deveneau complet fără putere și fără simțire, victima nu se mai putea ridica, ca să respire. De aceea moartea venea imediat. De aceea romanii foloseau câteodată *crucifracture*: ei zdrobeau picioarele sub genunchi, dacă voiau să grăbească moartea (compară cu Ioan 19, 31).

Câteodată uscarea țesuturilor, provocată de pierderea de sânge și insuficiența cardiacă congestivă duceau la moartea timpurie. În cazul lui Isus se poate presupune că și epuizarea mare a fost o altă cauză importantă a morții.

Umilirea

Alături de durerile corporale legate de crucificare, caracteristica cea mai ciudată a acestui fel de execuție consta în aceea că cel crucificat purta semnul celui surghiunit. Victimele erau batjocorite fără milă. De obicei atârnavă dezbrăcate. Intenționat erau expuse batjocurii și rușinii. Evrei 12, 2 se referă la aceasta, când spune că Hristos »a suferit crucea, a disprețuit rușinea.«

Scriptura arată că lui Hristos I s-au luat intenționat toate hainele și toată demnitatea. Da, soldații, care Îl păzeau, au tras la sorți pentru hainele Lui, care-I mai rămăseseră. Evanghelistul Matei scrie: »După ce L-au răstignit, I-au împărțit hainele între ei, trăgând la sorți, pentru ca să se împlinescă ce fusese vestit prin prorocul, care zice: „Și-au împărțit hainele Mele între ei, și pentru cămașa Mea au tras la sorți.” Apoi au șezut jos să-L păzească.« (Matei 27, 35-36) Profetia amintită aici se găsește în Psalmul 22, 19. Acolo se proorocește că se va trage la sorț pentru hainele lui Isus. Și aceasta a aparținut de la început planului suveran al lui Dumnezeu.

Probabil că au existat în total cinci haine, pe care soldații voiau să le împartă între ei: sandalele, o haină asemănătoare unei manta, o acoperitoare a capului, un brâu și o haină de dedesubt. Așa se îmbrăca tradițional un bărbat iudeu pe timpul lui Isus. Cei patru membrii ai grupului de pază a victimei erau îndreptățiți prin prescripțiile de procedură să împartă în mod egal între ei hainele victimei. Dacă fiecare primea o haină, cea de-a cincea rămânea în plus. De aceea evanghelistul Ioan scrie: »Ostașii, după ce au răstignit pe Isus, I-au luat hainele, și le-au făcut patru părți, câte o parte pentru fiecare ostaș. I-au luat și cămașa, care n-avea nici o cusătură, ci era dintr-o singură țesătură de sus până jos. Și au zis între ei: „Să n-o sfâșiem, ci să tragem la sorți a cui să fie.”« (Ioan 19, 23-24) Deoarece cămașa – o îmbrăcăminte cu o țesătură deosebită – era fără îndoială cea mai bună parte de îmbrăcăminte dintre toate celelalte, au decis să tragă la sorți a cui să fie. După ce I-au împărțit hainele s-au așezat să-L păzească.

Lui Pilat nu i-a ajuns batjocorirea adusă lui Isus până în acel moment: el a dispus să se așeze deasupra capului Lui o placă mare pe care să se scrie singura acuzare care I se aducea: »Și I-au scris deasupra capului vina: „ACESTA ESTE ISUS, ÎMPĂRATUL IUDEILOR.”« (Matei 27, 37).

Cu toate că toți evangheliștii amintesc placa, fiecare redă conținutul inscripției puțin diferit unul de altul. Atât în evanghelia după Luca 23, 38 cât și în evanghelia după Ioan 19, 20 se spune că inscripția era scrisă în greacă, latină și ebraică. De aceea se pot explica ușor diversele variante. Ori au redat inscripția cu mici diferențieri, ori variantele erau o redare incompletă a afirmației de bază, acest din urmă caz fiind cel mai probabil. Toți evangheliștii sunt unanimi, spunând că inscripția conținea afirmația ÎMPĂRATUL IUDEILOR (Matei 27, 37; Marcu 15, 26; Luca 23, 38; Ioan 19, 19). Evanghelistul Luca adaugă la început »ACESTA ESTE«, în timp ce evanghelistul Matei începe cu »ACESTA ESTE ISUS«. Versiunea evanghelistului Ioan începe cu »ISUS DIN NAZARET«. Dacă se sintetizează toate variantele, se ajunge în fond la următorul text: »ACESTA ESTE ISUS, NAZARINEANUL, ÎMPĂRATUL IUDEILOR.«

Deoarece membrii sfatului nu erau mulțumiți cu formularea, așa cum spune evanghelistul Ioan, au vrut să impună formularea inscripției în felul următor: »... El a zis: „Eu sunt Împăratul iudeilor”« (Ioan 19, 21). Dar deoarece între timp lui Pilat i-a părut rău că a devenit ajutorul lor în împlinirea planurilor lor, le-a zis: »Ce am scris, am scris« (versetul 22).

Hristos a fost răstignit între doi tâlhari, care au participat și ei la batjocorirea adusă lui Isus. Evanghelistul Matei scrie:

»Împreună cu El au fost răstigniți doi tâlhari: unul la dreapta și celălalt la stânga Lui. Trecătorii își băteau joc de El, dădeau din cap, și ziceau: „Tu, care strici Templul, și-l zidești la loc în trei zile, mântuiește-Te pe Tine Însuși! Dacă ești Tu Fiul lui Dumnezeu, pogoară-Te de pe cruce!” Preoții cei mai de seamă, împreună cu cărturarii și bătrânii, își băteau și ei joc de El, și ziceau: „Pe alții i-a mântuit, iar pe Sine nu se poate mântui! Dacă este El Împăratul lui Israel, să se pogoare acum de pe cruce, și vom crede în El! S-a încrezut în Dumnezeu; să-L scape acum Dumnezeu, dacă-L iubește. Căci a zis: „Eu sunt Fiul lui Dumnezeu!”” Tâlharii care erau răstigniți împreună cu El, îi aruncau aceleași cuvinte de batjocură.« (Matei 27, 38-44).

Cuvântul grecesc pentru »tâlhari« arată că ei nu erau criminali mici, ci erau făcători de rele, care trăiau ca bandiți și proscrisi. În afară de aceasta au făcut omoruri și au produs suferințe oamenilor. Deoarece este posibil să fi fost complici ai lui Baraba, este posibil ca crucea, pe care atârna Hristos, să fi fost prevăzută inițial pentru căpetenia lor (ceea ce ar însemna că ei erau vinovați de crimă și de tâlhărie).

Oricum ar fi: este clar că ei erau escroci de cea mai mare brutalitate. Când atârnavă pe cruce și amândoi erau deja în luptă cu moartea, s-au folosit de ultima fărâmă de putere, care le mai rămăsese, ca să batjocorească pe Hristos, care niciodată nu le-a făcut ceva rău. Se desfătau batjocorindu-L – o faptă care vorbește despre adevăratul lor caracter.

Între timp Mântuitorul a fost batjocorit și de alții, care treceau pe lângă cruce și dădeau din cap (versetele 30-40). Prin aceasta s-a împlinit o altă prorocie din seria prorociilor referitoare la răstignire, cuprinsă în Psalmul 22. David descrie acolo profetic crucea, din perspectiva lui Mesia:

»Dar Eu sunt vierme, nu om, am ajuns de ocară oamenilor și disprețuit de popor. Toți cei ce Mă văd își bat joc de Mine, își deschid gura, dau din cap și zic: „S-a încrezut în Domnul! Să-L mântuiască Domnul, să-L izbăvească, fiindcă-L iubește!”« (versetele 6 – 8).

Batjocoritorii strânși în jurul crucii au înțeles cuvintele lui Isus din Evanghelia după Ioan 2, 19 tot așa de greșit ca și martorii mincinoși, care au apărut în procesul ținut de Caiafa. Cu toate că Isus a zis: »Stricați Templul acesta, și în trei zile îl voi ridica«, Ioan a adăugat o frază: »Dar El le vorbea despre Templul trupului Său« (versetul 21). Dușmanii lui Hristos nu știau că profetația urma să se împlinească în curând, ci au interpretat greșit mai departe cuvintele Lui – și asupra acestora și-au concentrat ei batjocura.

O mare parte a batjocurii a venit fără îndoială din partea membrilor sfatului. Ei au venit la locul de execuție ca să trăiască punctul culminant al complotului lor sinistru și să se bucure perfid, înainte ca să se ducă acasă în ipocrizia lor, ca să mănânce mielul de Paște.

Prin batjocura lor au încercat disperăți să se autosugestioneze și să convingă pe ceilalți martori oculari că Isus nu este Mesia lui Israel. După părerea lor, Mesia nu putea fi constrâns. Faptul că Isus atârna pe cruce muribund și lipsit de putere era dovada – așa considerau ei – că pretențiile Lui nu erau justificate. De aceea savurau pe deplin triumful lor, plimbându-se mândri printre curioșii veniți acolo. Observațiile lor batjocoritoare trebuiau auzite de toți și ele erau aruncate în mijlocul mulțimii: »Pe alții i-a mântuit, iar pe Sine nu se poate mântui! Dacă este El Împăratul lui Israel, să se pogoare acum de pe cruce, și vom crede în El! S-a încrezut în Dumnezeu; să-L scape acum Dumnezeu, dacă-L iubește« (Matei 27, 42-43). Dacă ei ar fi fost conducători spirituali, așa cum ar fi trebuit să fie, ar fi trebuit să-și dea seama, că ei prin cuvintele lor redau aproape textual profeția din Psalmul 22, 8.

Ei stăteau în fruntea preoției din Israel. Cu toate că ei erau cei mai bine informați cu privire la problemele religioase, nu cunoșteau absolut deloc pe Dumnezeu. De aceea ei aveau cea mai mare vină dintre toți cei care au contribuit la înjosirea lui Hristos. Cu toate că susțineau că ei stau pe scaunul lui Moise (Matei 23, 2), nu credeau pe Moise (Ioan 5, 46). Cu toate că susțineau că ei sunt purtătorii de cuvânt ai lui Dumnezeu, erau în realitate copiii diavolului (Ioan 8, 44).

Ca și în toate celelalte cazuri, Isus a trecut cu vederea batjocurile celor care Îl batjocureau. Reacția Lui față de cei care Îl chinuiau arăta cu totul altfel: când atârna pe cruce, a rugat pe Dumnezeu, printr-o rugăciune care merge la inimă, ca să-i ierte (Luca 23, 34). El a mers la cruce conștient, de bună voie și în ascultare deplină față de Dumnezeu, ca să moară pentru păcatele altora. Maltratarea și bătaia din partea *oamenilor* includ chinuri care trec peste capacitatea noastră de înțelegere. Și cu toate acestea, ele nu erau nimic în comparație cu mânia lui Dumnezeu asupra păcatului, pe care a purtat-o Isus.